

Long Time No See

#เพราะรักเป็น
ความทรงจำ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Long Time No See
#เพราะรักเป็นความทรงจำ

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วัยได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

เคยมีมั้ย ใครบางคนที่เราอยากจะเจอเขาอีกสักครั้งในชีวิต ใครบางคนที่เป็นเหมือนภาพพรางๆ อยู่ในความทรงจำ ใครบางคนที่คุณเหมือนจะเคยมีความสำคัญกับเราหลายๆ เมื่อในอดีต แต่พยายามนึกถึงเท่าไรก็ยังไม่เห็นเหตุการณ์เหล่านั้นได้ไม่กระจ่างเสียที แล้วถ้าวันหนึ่งเรามีโอกาสได้พบกับเขาคนนั้นอีกครั้ง พร้อมกับเศษเสี้ยวความทรงจำที่เคยเลือนหายไป มันจะเป็นยังไงกันนะ...

มันก็อาจจะเหมือนเรื่องราวของ 'ฮิม' ตัวละครหลักในเรื่อง ที่มักจะฝันถึงภาพของใครคนหนึ่งอยู่เสมอ แล้วยิ่งนานวันเข้า ชิ้นส่วนจิ๊กซอว์ต่างๆ ก็ยิ่งถูกปะติดปะต่อจนชัดเจนมากขึ้น ซึ่งนั่นอาจเป็นเพราะความบังเอิญที่ทำให้ทุกอย่างมาบรรจบกันในจังหวะที่เหมาะสมพอดี แต่ถึงอย่างไรท่ามกลางเรื่องราวเหล่านั้นก็ยังมีอุปสรรคอีกมากมายที่ต้องฝ่าฟันอยู่

มาร่วมเป็นกำลังใจให้กับฮิมและคนรอบข้าง ให้สามารถก้าวข้ามเหตุการณ์ต่างๆ ในอดีต เพื่อที่จะได้ใช้ชีวิตในแบบที่ใจอยากให้เป็นกันดีกว่า...ถ้าพร้อมแล้วก็เปิดหน้าต่อไปกันได้เลย

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของฟูซึยุน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

- ความทรงจำที่ 1 -

"ระยอง"

เสียงอุทานดังลั่นนั้นมาจากเพื่อนสนิทที่ผุดลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว ใบหน้างคมของเธอบิดเบี้ยวไม่พอ ดวงตายังถลึงมองมาราวกับว่าไม่เชื่อในสิ่งที่หูได้ยิน

"ไหนมึงพูดใหม่อีกที่ชื่อว่ามึงได้ที่ฝึกงานที่ไหน"

"ระ...ระยอง"

"ไอ้ฮิมมม"

คราวนี้เธอตะเบ็งเสียงใส่ผมดังลั่นจนชี้หูสั้นระริก ไม่บ่อยนักที่เธอจะเรียกผมโดยมีคำนำหน้าว่า 'ไอ้' คงเพราะตอนนั้นกำลังโกรธเต็มที่จริงๆ ถึงได้หลุดสบถมาอีกหลายคำ

"โรงงานที่เดียวกับไอ้ซังใช้มั๊ย"

ผมส่ายหน้าหรือ

"ฮิม"

คราวนี้เธอทศเสียงต่ำ จ้องหน้าผมตาเขียวบ๊ัด

"กูให้มึงพูดอีกที่ว่ามีงานฝึกงานที่ไหน"

"แหะ"

ผมเกาหัวแกรกๆ

"ระยอง..." ผมยิ้มแหงๆ "โรงงานผลิตและประกอบชิ้นส่วนรถยนต์ คนละที่กับไอ้ซัง"

"ฉิบหายแล้ว"

เสียงใครคนหนึ่งพูดขึ้นหลังจากที่มันตบหน้าผากตัวเองแรงๆ 'ซัง'
ถอนหายใจเฮือกใหญ่ตอนที่หันมามองหน้าผมสลัดกับใบหน้าบึ้งตึงของหญิงสาว
หนึ่งเดียว

"แต่โรงงานมันใกล้กันนะ"

ผมอธิบายเสียงอ่อย

"นั่นไม่ใช่ประเด็นสิ" เพื่อนสาวคนสนิทของผมยังทำหน้าที่ไม่สบอารมณ์
"ประเด็นคือมึงต้องไปฝึกงานที่โรงงานนั้นคนเดียวตั้งหลายเดือน และมึงคือ
คนที่ไม่เคยอยู่คนเดียวด้วยซ้ำ มึงจะอยู่ยังไงมิม เพื่อนก็ไม่มีสักคน"

"ก็ปีนี้เรารับเด็กฝึกงานสาขาเราคนเดียวนี่"

ผมตื้อตึงเถียง

"ใช่ไง"

เธอเท้าสะเอวมองผมตาเขียว

"กูถึงบอกให้มึงยี่นที่เดียวกับไอซัง ไม่ก็อยู่กรุงเทพฯ กับกู แล้วนี่ยังไง
แอบยี่นฝึกงานที่โรงงานนั้นคนเดียว"

ผมเบะปาก เพราะที่ 'พราว' เพื่อนสาวพูดมามันถูกทุกอย่าง โรงงาน
ที่ผมยี่นฝึกงานนั้นเป็นตัวเลือกอันดับต้นๆ ของคณะผม เพราะที่นั่นเป็นโรงงาน
ขนาดใหญ่และมีชื่อเสียงมาก เรียกว่าใครสามารถยี่นฝึกที่นั่นได้ก็เหมือนเป็น
ใบเบิกทางเข้าทำงานได้ไม่ยาก ทั้งสวัสดิการและผลตอบแทนที่สูงลิ่วจน
น่าไขว่คว้า แต่ข้อเสียคือโรงงานค่อนข้างไกลจากเมืองหลวง เพราะตั้งอยู่พื้นที่
โรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดหนึ่งทางภาคตะวันออกของประเทศ

แต่ทุกอย่างผิดแผนไปหมดเพราะบริษัทนั้นดันเปลี่ยนนโยบายรับเด็กฝึกงาน
สาขาผมแค่หนึ่งคนเท่านั้น จากที่ตอนแรกตกลงว่าจะไปกับไอซังเพื่อนสนิท
พอเป็นแบบนี้ซังเลยชวนไปยี่นฝึกงานอีกที่แทน แต่เพราะอีกแห่งต้องออกไปดู
ไซต์งานด้วยผมเลยคิดหนัก ส่วนหนึ่งผมไม่ชอบออกฟิลด์ (งานที่ต้องไปทำ
นอกพื้นที่ ซึ่งสถานที่ปฏิบัติงานเปลี่ยนไปเรื่อยๆ ตามแต่ละโปรเจกต์) แต่
ซึ่งมันชอบงานออกฟิลด์เลยชวนผมยี่นฝึกงานที่โรงงานเกี่ยวกับการก่อสร้าง แต่

มันก็รู้ดีอีกว่าผมไม่ชอบ มันเลยพยายามให้ผมยื่นฝักงานที่เดียวกับพราว

"มึงมันดื้อ"

ผมรู้ว่าทั้งคู่เป็นห่วงผมมากๆ มันกลัวผมโดนเอาเปรียบ คงเพราะผมเป็นคนง่าย ๆ อะไรก็ได้ ไม่ค่อยมีปากมีเสียง ตลอดเวลาสี่ปีที่รู้จักกันมา ผมเหมือนเป็นน้องเล็กของเพื่อนในกลุ่ม ผมเลยเข้าใจดีถึงความห่วงใยของเพื่อนสนิท

"มึงไหวแน่หรือฮิม"

พราวแสดงออกชัดเจนว่าห่วงผมมาก

"อ้อ"

"มึงไม่ลองตัดสินใจดูอีกทีวะ"

ซังพูดขึ้น

"กูไม่ใช่เด็กสามขวบนะ กูรู้ว่าพวกมึงห่วง แต่ปล่อยให้กูทำอะไรเองบ้างเถอะ กูสัญญาว่าจะดูแลตัวเองดี"

ในชีวิตของผมตั้งแต่เล็กจนโตมีแม่และพี่สาวคอยดูแลมาตลอด เพราะเป็นลูกคนเล็กและตอนเด็กๆ มีเหตุการณ์หนึ่งที่ทำให้ผมกลายเป็นคนกลัวความเร็วมากๆ ข้าผมนยังมีอาการวิตกกังวลทุกครั้งที่นั่งรถที่มีความเร็วสูงจนต้องพบจิตแพทย์ตั้งหลายปี แม้ทุกวันนี้จะดีขึ้นแล้ว แต่ผมนก็ยังมีอาการผวาทุกครั้ง

จากเหตุการณ์เลวร้ายตอนเด็กนั้นทำให้ผมไม่ยอมพูดเกือบปีจนต้องพบจิตแพทย์ ผมเลยกลายเป็นคนมีเพื่อนน้อย หรือแทบจะไม่มีเพื่อนสนิทเลย จนกระทั่งเข้ามาหาตัณนี่แหละ เพื่อนทั้งสองรัฐภูมิหลังของผมอย่างดี ทั้งคู่เลยค่อนข้างเป็นห่วงผมเอามากๆ

แต่ความห่วงใยจากคนรอบข้างทำให้ผมอึดอัดในบางครั้ง ผมเลยอยากลองทำอะไรคนเดียวบ้าง ความจริงนอกจากประสบการณ์การทำงานจากโรงงานนี้แล้วผมนก็อยากลองฝึกงานคนเดียวดู อยากรู้ว่าตัวเองจะสามารถใช้ชีวิตโดยไม่มีคนคอยซัพพอร์ตได้มั๊ย

"ถามจริงๆ นะ ทำไมมึงถึงอยากฝึกงานที่นั่นวะ"

"กูอยากทำอะไรด้วยตัวเองบ้าง"

ผมถอนหายใจเฮือกใหญ่

"การที่มีคนคอยปกป้องมันก็ดีอยู่หรอก แต่บางครั้งก็รู้สึกที่ตัวเองเป็นภาระยังไงก็ไม่รู้"

ถึงจะพอคาดตาปฏิกิริยาจากเพื่อนได้ว่าคงไม่มีใครเห็นด้วยกับการกระทำนี้แน่ๆ แต่พอเห็นสีหน้าของเพื่อนตอนนี้แล้ว ผมเองก็รู้สึกไม่ดีไปโดยไม่ต้องพูดถึงครอบครัวหรอก หากแม่กับพี่สาวผู้คงไม่ยอมมาให้ผมไปแน่ๆ

คิดๆ ดูแล้วผมอาจจะตัดสินใจผิดหรือเปล่า

"ถ้ามันตัดสินใจไปแล้วก็เอาเถอะ"

ซึ่งถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนจะพูดขึ้น มันขยับร่างกายสูงใหญ่มาใกล้แล้ววางมือแปะที่ศีรษะผมก่อนจะเขย่าแรงๆ อย่างมันเขี้ยว

"โอ๊ย หัวยุ่งหมดแล้ว"

"จริงๆ ภูเขาตกบะโหลกมึงสักทีด้วยซ้ำ"

"ภูเขาที่หนึ่ง"

พร่าวทำหน้าระอา

"ง้อ"

ผมทำหน้าที่รับยกมือขึ้นมาป้องกันศีรษะตัวเองแล้วเตรียมยื่นคอหนี แต่สุดท้ายก็ไม่มီးอะไรเกิดขึ้นนอกจากมือใครคนหนึ่งบีบแก้ม ส่วนอีกคนลูบบาถูบหัวเหมือนจะแกล้งกัน

"ฮิม"

"หือ?"

"พวกภูเขาโทษนะที่คิดแทนมึง พวกภูเขาแต่หวังจนลืมนึกไปว่าชีวิตเป็นของมึง และพวกภูเขาอยู่กับมึงไม่ได้ตลอดเวลา ยังไงมึงก็ดูแลตัวเองนะ"

ผมพยักหน้าหงึกหงัก

"โรงงานที่กูไปฝึกอยู่ใกล้มัน เดียวกูจะแวะไปหามันบ่อยๆ เอง"

ไอ้ซึ่งช่วยพูดให้ผม เพราะดูท่าแล้วพร่าวยังเป็นกังวลอยู่ อีกอย่างผมมั่นใจว่าซึ่งมันทำตามทีพูดจริงๆ เพราะดูท่าแล้วมันคงตามผมเป็นเงาแน่ๆ

"ว่าแต่มึงบอกแม่กับพี่สาวรึยัง"

ผมยิ้มแหยก่อนจะสายหัว ท่าทางแบบนี้มันทำให้เพื่อนสนิททั้งสอง

ถอนหายใจเฮือกใหญ่

"งานใหญ่แล้วละฮิม"

พวกนีกขยาด ขณะที่ซึ่งสายหน้าหือเลย ทั้งคู่อู้วงานนี้เรื่องใหญ่แน่ๆ กับพี่สาวผมยังใช้ลูกอ่อนได้ผลทุกครั้งไป แต่กับแม่ซึ่งค่อนข้างเข้มงวดนี่คงไม่ใช่เรื่องง่ายแน่ๆ

"พวกกูเอาใจช่วย"

ผมพยักหน้าหงึกหงักพยายามคิดหาหนทางที่แม่จะยินยอมให้ผมไปฝึกงานไกลขนาดนั้น แต่ผมเชื่อว่าตัวเองน่าจะมึวิธีที่ทำให้แม่ยินยอมได้ และนอกจากเรื่องของแม่แล้ว ผมยังมีเรื่องสำคัญที่ต้องทำก่อนไปฝึกงาน

.

.

"หมดเวลาเยี่ยมแล้วครับ"

ผมถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนจะขยับตัวหลุดลุกขึ้นจากเก้าอี้ ตอนที่ผละออกมาผมหันกลับไปด้านหลังอีกครั้ง ผมพยายามมองผ่านกระจกชั้นซึ่งด้านหลังนั้นคือเหล็กดัดกันอยู่อีกชั้น ระหว่างนั้นก็ได้ยินเสียงการวางโทรศัพท์ลงกับตัวเครื่องดังขึ้นเป็นระยะเมื่อเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์บอกหมดเวลาการเยี่ยมผู้ต้องขังรอบนี้แล้ว พวกญาติต่างโบกมือลาลาดคนหลังกระจกแล้ววางสาย

ผมไม่มปากแน่นพยายามมองผ่านกระจกเข้าไปก็พบแต่ความว่างเปล่า มันเป็นแบบนี้ทุกครั้งที่มาเยี่ยมคนด้านใน ตั้งแต่ที่ได้รู้ว่าใครบางคนอยู่ที่นี้ ผมเองก็ยังไม่เคยมีโอกาสดูหน้าคนที่อยู่ข้างในเลยสักครั้ง คงเพราะแสดงออกถึงสีหน้าผิดหวังอย่างชัดเจน เจ้าหน้าที่ในชุดสีทากี้จึงเดินเข้ามาหาผม ชายวัยกลางคนสีหน้าใจดีนั้น ผมจำหน้าได้ว่าเห็นเขาทุกครั้งที่มาเยี่ยมคนที่อยู่ด้านใน

"ไม่ยอมออกมาอีกแล้วหรือ"

"ครับ"

ผมพึมพำเสียงแผ่ว

"อย่าเสียใจไปเลยหนุ่ม อิกไม่นานเขาจะได้ออกมา"

"ขอบคุณนะครับ"

ผมยกมือไหว้เจ้าหน้าที่ตรงหน้าซึ่งแสดงสีหน้าเห็นอกเห็นใจ ผมยิ้มน้อยๆ ให้เขาแล้วเดินผละออกมา จังหวะนั้นผมได้ยินเสียงเจ้าหน้าที่จากด้านหลังคุยกันว่า

"ลูกชายของ น.ช. ปรึกษาซะ"

"หมอนั้นไม่ยอมออกมาเจอลูกชายอีกแล้วหรือ"

"ใช่"

ผมแค่นยิ้มก่อนจะเดินออกมา

.

.

เพียะ!

เสียงฝ่ามือกระทบต้นแขนดังไม่แรงเท่าไร แต่ทำเอามือข้างที่กำลังถือตะเกียบอยู่สะดุ้งโหยง ผมซูดปากแกล้งร้องโอดโอยอย่างไม่จริงจังนัก จนคนที่ประทุษร้ายผมก่อนหน้านี้ก็หันมาให้

"กะล่อนจริงๆ"

"พี่ฮายอะ"

ผมเบะปากอีกทีเมื่อถูกพี่สาวมิดแก้มแรงๆ แล้วจับยึดออกจากรู้สึกว่าแก้มทั้งสองข้างเริ่มเจ็บ

"แก้มซ้ำหมดแล้ว"

"ก็สมควร"

"น้ำ ไปช่วยคุยกับแม่ให้หน่อย"

"ไม่"

พี่สาวผมส่ายหน้าหรือ

"เรียนผูกก็เรียนแก้เอาเอง"

"พี่ฮายอะ ผมอุตสาห์นั่งรถเมล์จากรังสิตมาหาเลยนะ"

"เข้าเมืองทั้งทีพี่ก็พามาเลี้ยงอาหารญี่ปุ่นนี่ไง"

"ไปช่วยคุยกับแม่ให้หน่อยสิครับ"

ผมทำหน้าที่อ่อนจนพี่สาวถอนหายใจเฮือกใหญ่

"ฮิม"

"ครับ"

พี่สาวทำหน้าขริมลงตอนที่หันไปสนใจอาหารในงานแล้วเงยหน้ามองผม
อีกครั้ง แววตาคู่นั้นจ้องมองผมนิ่ง

"แอบไปที่นั่นมาอีกแล้วใช่ไหม"

ผมเฝ้าปากแน่นก่อนจะพยักหน้ายอมรับง่ายๆ

"พ่อ..."

พี่ชายชะงักไปก่อนจะถอนหายใจเฮือกใหญ่ ปลายนิ้วเรียวยาวของพี่ชาย
ที่จับข้อคนขามราเม็งอยู่สั้นเทาเล็กน้อย คนตรงหน้าผมทำท่าเหมือนอยากจะพูด
อะไรสักอย่าง แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่ยอมเปิดปากพูดสักที เป็นท่าทางไม่มั่นใจ
ซึ่งหาได้ยากมากจากคนที่มีความมั่นใจสูงอย่างพี่สาวผม

"พี่ชาย"

ผมขยับมือไปแตะหลังมืออีกฝ่ายเบาๆ

"แล้วเจอมั้ย"

ผมส่ายหน้าไปมาก่อนจะถอนหายใจเฮือกใหญ่

"แอบไปมากี่ครั้งแล้วล่ะ"

"สาม"

ผมเงยหน้าตอบ

"ตั้งแต่หลังวันเกิดเธอ"

"ครับ"

พี่สาวถอนหายใจเฮือกใหญ่

"แกนี่มันคือจริงๆ"

"พี่ชายอย่าบอกแม่นะ"

"อ้อ"

พี่สาวพยักหน้ารับ

"ไม่บอกหรอก ถ้าบอกคงโดนไปด้วย..." หญิงสาวเงยหน้า ดวงตาคู๋สวย
เหม่อมองไปไกล "เพราะพี่ก็ไปมาเหมือนกัน"

"แล้วเจอมั้ย"

พี่ฮายพยักหน้ารับ ผมเลยเบะปากเล็กน้อย

"ทำไมพอยอมเจอพี่ แต่ไม่ยอมเจอผมล่ะ"

ผมทำหน้ามู๋

"เขาคงรู้สึกผิดมั้ง"

พี่สาวผมพึมพำเสียงแผ่ว

"ผมอยากเจอพ่อสักครั้งครับ"

"แกมันดื้อ...ฮิม"

"ใส่ความกันวะ"

พี่ฮายสายหน้าอย่างเหนื่อยใจเพราะแววตาต้อตึงของผม อีกฝ่ายรู้ดีว่า ต่อให้เอยปากห้าม ผมก็ไม่ฟังหรอก หากผมอยากจะทำอะไรสักอย่างจริงๆ ไม่มีใครห้ามได้หรอก ยิ่งไงผมก็แอบทำมันอยู่นั่นแหละ

"แกนะมันเด็กดีอ่ะ วันเกิดตัวเองแท้ๆ แทนที่จะขอของขวัญวันเกิด กลับอยากรู้เรื่องพ่อ"

ผมหลุดยิ้ม จำได้ว่าวันเกิดปีนี้ผมเอยปากถามแม่เรื่องของพ่อ ซึ่งอีกฝ่าย ปายเบียงไม่ตอบคำถามผมมาตั้งแต่จำความได้ พอถามมากๆ เข้าแม่จะเงิบ แล้วเดินหนี มีครั้งหนึ่งผมแอบเห็นแม่นั่งร้องไห้ ตั้งแต่นั้นมาผมก็ไม่กล้าถาม เรื่องพ่อจากแม่อีกเลย จนกระทั่งผมรวบรวมความกล้าถามเรื่องพ่อในวันเกิดปีนี้ เพราะอีกไม่กี่เดือนหลังจากฝึกงานเสร็จ ผมก็จะเรียนจบแล้ว

ในวันที่ประสบความสำเร็จก้าวแรก ผมอยากรู้ว่าพ่อผู้ให้กำเนิดผมเป็นใคร และคำตอบที่ได้กลับมาจากแม่คือพ่อผมเป็นผู้ต้องขัง เขาถูกตัดสินให้จองจำอยู่ หลังกำแพงมาสิบหกปีเต็มแล้ว พ่อต้องโทษตั้งแต่ผมยังเด็ก ผมถึงไม่มีภาพจำ ของพ่อเลย

ผมจำหน้าพ่อไม่ได้ รูปสักใบก็ไม่มีให้เห็น รู้แค่ชื่อของพ่อเท่านั้น

"ทำไมพ่อถึงไม่อยากเจอหน้าผม"

พี่ฮายเม้มปากท่าทางเหมือนอยากจะพูดอะไรอีกแล้ว แต่สุดท้าย ก็เปลี่ยนเรื่องไปจนได้

"รีบกินเถอะ คงเวรมา ตอนนี่ที่โคตรอยากนอนเลย"

พี่ฮายบ่นขึ้น สีหน้าดูอ่อนเพลียจริงๆ ขอบตาสีดำโหลท่าทางเหนื่อยอ่อนตรงตามที่พูดเลย คงจะเรียนหนักสมกับการเรียนแพทย์ปีสุดท้ายนั่นแหละ เห็นสภาพคนอดนอนแล้วผมเลยไม่ทู่ซี้ถามหาความต่อ หลังจากกินมื่อเย็นกันเรียบร้อยแล้วผมก็ไปนอนที่คอนโดฯ พี่สาวซึ่งอยู่ใกล้ๆ โรงพยาบาลนี่แหละ เพราะจะนั่งรถเมย์กลับบ้านที่รังสิตตอนนี้ก็ตีึกมากแล้ว อีกอย่างพี่ฮายไม่ปล่อยให้ผมกลับตามลำพังตอนค่ำขนาดนี้ด้วย

"ดีกแล้ว นอนเถอะ"

พี่ฮายบ่นไปก็เตียงหลังจากที่พวกเราอาบน้ำกันเรียบร้อยแล้ว พี่ฮายเดินไปเปิดตู้เก็บของแล้วหยิบหมอนข้างออกมายื่นให้เพราะรู้ว่าผมเป็นคนติดหมอนข้างมาก

"ขอบคุณครับ"

ผมยิ้มดีใจก่อนจะเดินขึ้นเตียง ระหว่างนั้นพี่ฮายก็เดินไปปิดไฟแล้วขยับมานอนด้วยกัน

"พี่ฮาย"

"อ้อ"

เสียงเหมือนคนกำลังง่วงเต็มแก่

"ถ้าครั้งหน้าพี่ไปหาพ่ออีก ผมขอไปด้วยน้ำ"

ไม่มีคำตอบจากพี่ฮาย เข้าใจว่าเธอคงหลับไปแล้วเพราะรู้สึกอ่อนเพลีย ผมเลยนอนคิดอะไรเรื่อยเปื่อยจนกระทั่งผล็อยหลับไปในที่สุด

"เฮ้ ชนนน"

หลังจากชนแก้วตามคำเรียกร้องของเพื่อนคนหนึ่ง ผมก็ยกแก้วน้ำสีอำพันนั้นเข้าปากทันที รสชาติมันขมจนบาดคอเลยผลอทำหน้าที่เรียกเสียงหัวเราะจากไอ้ซังที่นั่งอยู่ข้างๆ กันทันที พราวเองคงเห็นสีหน้าไม่สู้ดีของผมจึงรีบยื่นน้ำเปล่าให้ดื่ม

กลัวคอ

ก็ผมไม่ถูกโรคกับแอลกอฮอล์สักเท่าไร

"ไหวมั๊ยฮิม"

ซึ่งมันลูปหลังผมเบาๆ

"อ้อ"

"ไม่ไหวก็ไม่ต้องฝืน..."

มันบ๊วยปากไปยังแก้วสีอำพันที่ยังเหลือหลังจากที่ยกดื่มมาสองแก้วแล้ว ตอนนี้นำพวกเรามารวมตัวกันอยู่ร้านเหล้าแถวมหาวิทยาลัยเพื่อนัดเลี้ยงฉลอง ก่อนที่จะแยกย้ายกันไป เพราะเทอมสุดท้ายนี้พวกเราต้องแยกย้ายไปฝึกงาน ผมทำหน้าที่แหยหลังจากที่ยกแก้วแอลกอฮอล์เข้าปากอีกรอบ ก่อนจะทำท่าขมลูก ห่อไหล่เหมือนหนอนถูกเขี่ย ซึ่งมันคงทนไม่ไหวเลยคว่ำแก้วในมือผมไปตีมือรดเดียว จนหมดแก้ว

เพื่อนคนหนึ่งเห็นแบบนี้เลยหมายจะคว่ำแก้วของผมไปซงเติมให้อีก แต่ซึ่งมันส่ายหัวไปมา

"พอแล้ว"

มันยกมือห้าม

"ไม่ต้องซงให้อ้อฮิมแล้ว"

"เอาแล้ว พ่อทูนหัวอ้อฮิมออกคำสั่งแล้ว"

อ้อฮิมอนั่นแหย่แซว สิ่งที่มีมันพูดมาเป็นจริงทุกประการ ใช้อ้อฮิมทำตัวเหมือนพ่อผมจริงๆ นั่นแหละ ทุกครั้งที่มาร้านเหล้ามันจะคอยระวังไม่ให้ผมกินจนเมา เพราะมีครั้งหนึ่งผมถูกเพื่อนมอมจนเผลอไปแอบหลับที่ห้องน้ำร้าน แน่หนอนว่า ทั้งซังและพราวตามหาผมอยู่ตั้งนาน จนกระทั่งมาเห็นว่าห้องน้ำชายคนต่อคิวรอ ยาวเป็นเมตรนั่นแหละจึงได้ถึงบางอ้อว่าผมไปหลับคาส้วมอยู่ และอีกครึ่งหนึ่งผมเมาจนครองสติไม่อยู่วิ่งไล่หอมแก้มพวกมันจนพวกมันต้องรีบลากผมกลับหอ แน่หนอนว่าวีรกรรมที่ก่อขึ้นตอนไรด์ตินั้นเป็นที่โจษจันของเพื่อนๆ

"อ้อแก้วน่า"

"เดี๋ยวมันเมาแล้ววิ่งไล่หอมมึง กูจะสมน้ำหน้าให้"

ซึ่งฉันรู้ว่าใครที่ร่ำร่าว่าจะชงเหล้าให้ผมอีกแก้ว

"มันยังไม่เมาหรอก..." ใ้แวรนั่นที่ก่อนจะหันมาเลิกคิดเป็นเชิงถามผม
"ไอ้หม้ย ไอ้ฮิม"

ผมส่ายหน้าหัวือเพราะรู้สึกเวียนหัวแล้ว

"แก้วสุดท้าย"

แก้วสีอำพันที่ถูกชงใหม่ยื่นมาตรงหน้า และยังไม่ทันที่จะได้เอ่ยปฏิเสธ
มือของใครบางคนก็คว้าแก้วใบนั้นไปทันที ผมมองตามไปจนเห็นเจ้าของใบหน้า
คมคายของใครคนหนึ่งยกแก้วนั้นดื่มรวดเดียว เสร็จแล้วมันก็วางแก้วลงที่โต๊ะ

"กูกินให้ฮิมเอง"

"ว่าไงวะ พ่อทูนหัวคนที่สองของไอ้ฮิม"

คนชงเหล้าทำเสียงระอ่า เมื่อเห็นว่าคนที่มาช่วยกินเหล้าแก้วเมื่อก็
ทรุดตัวลงใกล้ๆ กัน ผมเลยหันไปยิ้มให้ 'เปอร์' ซึ่งวันนี้มันอยู่ในชุดเสื้อยืดสีดำ
และกางเกงยีนตัวโปรด

"ปกป้องกันเข้าไป พวกมันทำเหมือนไอ้ฮิมมันเป็นเด็กไปได้ มันปี้แล้ว
นะเว้ย ปล่อยมันบ้างเหอะ เล่นหวงอยู่แบบนี้เมื่อไหร่มันจะมีแฟนกับเขาสักทีวะ"

"ไม่มีนะดีแล้ว"

เปอร์พูดเสียงเรียบตอนที่หันมามองหน้าผมตรงๆ จังหวะนั้นพราวสะกิด
ปลายเท้าผมยิกๆ แล้วยิ้มล้อเลียนใส่ตอนที่ผมหันไปมอง

"อะไรเล่า"

"หวงไว้จิบเองเหรวะ"

ใครคนหนึ่งเอ่ยแซว เปอร์มันแค้ยกไหล่ไม่ยอมตอบคำถาม

"พูดไปเรื่อย"

ผมโบกมือปฏิเสธเพราะไอ้พวกนี้ชักจะเล่นเกินไปแล้ว ทั้งที่ผมรู้แ่ใจดีว่า
คนที่นั่งข้างกายคิดยังไงกับผม

"พูดถึงเรื่องจิบ ขอถามอะไรมึงสักอย่างได้มั้ยะฮิม"

"ว่า?"

"มึงมีจูบแรกกับเขารึยังครับน้องฮิม"

ผมล้าล้าหน้าเปล่าแล้วไอจนแสบคอ เลยแก้แค้นไอ้เวรนั้นด้วยการล้างน้ำแข็งในแก้วปาดใส่มือของเหล่าเจ้าปัญหาที่ถามอะไรไม่เข้าเรื่อง เรียกเสียงเฮจากเพื่อนรอบวง

"อาการแบบนี้แสดงว่ายังซิง"

"พวกมึงแม่ง"

ผมหน้าแดงวาบเพราะตลอดชีวิตไม่เคยมีแฟน และไม่เคยทำเรื่องอย่างว่ากับใครมาก่อน

"มึงจะเก็บซิงไว้ซิงโชคเหรวอะ"

"เกิดมาทั้งที่ต้องใช้ชีวิตวัยรุ่นให้คุ้มนะเว้ย"

"พอแล้วนะ เลิกแกล้งมันได้แล้ว"

ไอ้ซิงเอ๋อปรามพวกนั้นเมื่อเห็นผมเบะปากเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันแล้ว เพราะดูเหมือนจะเป็นน้องเล็กของเพื่อนๆ พวกมันถึงชอบแกล้งชอบแหยเรื่องนี้เป็นประจำ

ฮึ้ย ใครมันจะไปมีประสบการณ์เรื่องแบบนี้กันวะ

แค่จูบยังไม่เคยเลย

พวกมันเห็นผมนั่งเจ็บเลยไถโทษด้วยการส่งเฟรนด์ฟรายส์ของโปรดมาจ้อ โดยส่งผ่านเปอร์ซิ่งยื่นมาให้ตรงหน้า ผมเหลือบตามองมือนั้นก่อนจะมองต่ำลงไปเห็นกางเกงยีนส์ขีตของเจ้าตัวแล้วผลอซ่าออกมา

"กางเกงยีนนี่เคยซักบ้างรีเปล่าเนี่ย"

ผมจำได้ว่าเปอร์ใส่กางเกงตัวนี้บ่อยมาก สัปดาห์ก่อนก็คู้ๆ ว่าใส่มาเรียนเมื่อวันก่อนก็เห็นเหมือนกัน

"ใครเขาซักกางเกงยีนกัน สลัดๆ ผึ่งแดดก็พอแล้ว"

มันพูดอึ้งๆ ก่อนจะหันไปคุยกับไอ้ซิง จริงๆ แล้วเปอร์กับซิงเป็นเพื่อนสนิทกลุ่มเดียวกันตอนเรียนมัธยม แต่พอเข้ามาหาลัยพวกมันดันเรียนกันคนละคณะ ถึงอย่างนั้นก็ยังไปมาหาสู่กันตลอดจนทำให้ผมได้รู้จักกับเปอร์ไปด้วย

"ว่างเหรวอะ ปกติเด็กวิศวะไม่ถ่อมาถึงร้านเหล้าแถวนี้วะ"

เปอร์มันเรียนวิศวะซึ่งเป็นคณะที่อยู่ไกลคนละโยชน์กับร้านเหล้านี้เลย

ต่างจากเด็กคณะสาธารณสุขฯ อย่างพวกผมที่ชอบมาสิงอยู่ร้านนี้กันเป็นประจำ

"แวะมาเอาของนะ พอดีเพื่อนที่คณะกุมารกินข้าวแถวนี้กับแฟน"

"อ้อ"

ผมพยักหน้าหงึกหงัก ก่อนจะหันไปสนใจโทรศัพท์ในมือที่มีไลน์เข้ามาพอดี ก่อนหน้านี้ก็ทักไปหาพี่ฮายเรื่องที่จะให้คุยกับแม่เรื่องฝึกงาน ซึ่งจนป่านนี้แล้ว ผมยังไม่ได้คุยกับแม่เลย นี่เริ่มจะกังวลแล้ว แต่ดีว่าพี่ฮายรับปากแล้วว่า จะเกริ่นกับแม่ให้

ผมพยายามเพ่งมองข้อความในไลน์ซึ่งมันเบลอๆ รู้สึกว่าเลื่อนวางมองไม่ค่อยชัดจนต้องขยับตาตัวเองแล้วสะบัดศีรษะไปมาเรียกสติ

"ไหวมั๊ย"

ซึ่งเอ่ยถามตอนที่ผมเริ่มเวียนหัวแล้ว

"มีนๆ อะ"

"นี่ก็ตึกแล้วมึงกลับหอยมั๊ย"

"อ้อ มึงอยู่ต่อเถอะ กำลังสนุกเลย กูกลับเองได้"

"เดี๋ยวกูไปส่ง"

เด็กวิศวะคนเดียวที่นั่งอยู่ข้างๆ โพล่งขึ้น

"กูจะกลับแล้วพอดี"

"งั้นกูฝากไอ้ฮิมด้วย"

ซึ่งหันไปฝากฝังผมกับเพื่อนมันโดยไม่ถามผมสักคำ

"อ้อ ไปรอภูหน้าร้านนะฮิม กูไปเอารถก่อน วันนี้ขั้บรถพี่มา"

พราวที่นั่งเงียบๆ อยู่ยิ้มล้อผม ผมเลยเบะปากให้เพื่อนสาวคนสนิททันที

"ฝากฮิมด้วยนะเปอร์"

พราวส่ายตาบ่อีกคน แต่สีหน้าแววตาที่มองผมสลับกับเปอร์ดูวิบวิบ เป็นประกายคล้ายกับจะแซว ผมส่ายหัวทันทีก่อนจะเดินตามไอ้ซังไปเข้าห้องน้ำ ขณะที่เปอร์มันบอกว่าจะไปเอารถ ให้ผมไปรอที่หน้าร้านเลย

ผมพยายามเดินตามไอ้ซัง แต่รู้สึกว่ามันเคลือบไหวร่างกายเข้ามาเรื่อยๆ ยังเดินตาม แผ่นหลังไอ้ซังยิ่งห่างไปเรื่อยๆ แอลกอฮอล์ในร่างกายเริ่มออกฤทธิ์

แล้วสินะ

ผมหยุดยืนก่อนจะหลับตาแล้วสะบัดหัวไปมา

อ้อ เวียนหัวซะมด

"อ๊ะ"

จังหวัดที่เงยหน้าเตรียมขยับตัวผมเดินชนอะไรสักอย่าง และกลิ่นน้ำหอม

ก็ลอยมาแตะจมูก

Creed Aventus

กลิ่นน้ำหอมผู้ชายที่พราวเคยพาไปเทศ์กลิ่นที่เคาน์เตอร์น้ำหอมในห้างเมื่อเดือนก่อน จำได้ว่าตอนนั้นผมบ่นกับพราวว่าต่อให้ น้ำหอมกลิ่นนี้จะหอมขนาดไหน แต่ราคาก็สูงเกินจะเอื้อมถึง ขณะที่ผมยังจับต้นชนปลายไม่ถูกมือหนาของใครบางคนก็แตะที่ไหล่ ตามมาด้วยเสียงทุ้มที่โน้มลงมากระซิบที่ข้างหู

หอมมาก

กลิ่นน้ำหอมนั้นหอมจนผมสูดเข้าปอดอย่างเพลิดเพลิน

"เป็นอะไรมั๊ย"

Creed กลิ่นนี้หอมสมราคา สมกับเป็นน้ำหอมแนวหน้าของผู้ชาย เพราะนอกจากจะหอมแล้วยังทำให้คนใช้เสียงนุ่มน่าฟังขนาดนี้ได้ด้วย

"ไม่เป็นอะไรใช่ไหม"

ผมส่ายหน้าหรือ ไม่นานหลังจากนั้นร่างสูงใหญ่พร้อมกลิ่น Creed Aventus ก็ค่อยๆ ห่างออกไป ผมเฝ้าความหอมจนเผลอมองตามแผ่นหลังกว้างไปจนลับตา

.

.

หลังจากทำธุระส่วนตัวเสร็จแล้วผมก็ออกมาสูดอากาศข้างนอก พยายามเรียกสติตัวเองหลังจากที่ล้างหน้าไปรอบหนึ่งแล้ว จังหวัดที่เดินผ่านหลังร้านตรงมุมหนึ่งนั้น ผมเห็นเงาคคนสองคนกำลังแนบชิดกอดรัดกันอยู่ เสียงจวบดังขึ้นในความเงียบชวนให้รู้สึกขัดใจและร้อนวูบวาบในช่องท้อง

"อ้อ ชั่ง"

ผมหยุดชะงักปลายเท้าเพราะเขาได้ไม่ยากว่าเงาหนึ่งในสองนั้นเป็น

เพื่อนสนิทตัวเอง ความรู้สึกร้อนวูบวาบเกิดขึ้นไปทั่วทั้งร่างกาย อาจเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ถึงทำให้รู้สึกว่่ากึ่งกลางร่างกายเกิดซึ่งซึ่งขึ้นมาเมื่อเห็นเพื่อนสนิทกำลังพั่ดชอกคอหญิงสาวคนหนึ่งอยู่

ภาพนั้นชวนสยิวจนต้องรีบผละออกมา ผมเร่งเดินมาจนถึงหน้าร้านทั้งที่รู้สึกมึ่่นหัว กระทั่งมายืนนุกุมขมับอยู่ที่ลานหน้าร้านแล้ว ยืนนุกุมขมับอยู่ได้ไม่นาน รดสีด้าคันหนึ่งก็มาจอดอยู่เบื้องหน้า ผมพยายามเพ่งมองไปในกระจกจรด จนกระทั่งกระจกจรดค่อยๆ เลื่อนลง

ผมมองคนขับได้ไม่ชัดเลยเพราะห้องโดยสารมืดมาก

เดี๋ยวนะ...

เปอร์บอกว่ามันจะไปเอารถ เพราะวันนี้มันขับรถของพี่มา หรือว่าพี่ชายเปอร์มาด้วย ฮือ จำไม่ได้แล้วอะ เมื่อกี้เพื่อนผมบอกว่่ายังงั่ไร

พี่ชายมันมาด้วยรีเบล่า

"ขึ้นมาเร็ว"

ขึ้นเหวอ ต้องขึ้นรถคันนี้เหวอ

แต่คนขับไม่ใช่เปอร์นี่

"พี่ชายเปอร์หรือครับ"

"ขึ้นมาสิ"

ฮือ เวียนหัวจัง แทบจะยืนไม่ไหวแล้ว ปกติสามแก้วก็ภาพตัดแล้ว นี่ยังยืนได้ครั้งนี้ถือว่าเก่งมากแล้ว ผมคลี่งขมับตัวเองแรงๆ

"ขึ้นมาสิ"

ฮือ

ผมขยับตัวอย่างเชื่่องช้าก่อนจะเปิดประตูรถเข้าไปนั่งข้างคนขับ

"หอมจังครับ"

"..."

"กลิ่นหอมจัง"

Creed Aventus หอมฟุ้งไปทั้งคันเลย

"สะดวกที่โรงแรมหรือที่ไหน"

เจ้าของรถพุดขึ้นท่ามกลางความมืดในดัวรถ

"คุณสะกดกที่ไหน"

ไม่เห็นเข้าใจเลย ผมกุมขมับแอบซุกตัวไปกับเบาะ ตรงนั้นมีสูทที่วางพาดอยู่
พอดี สูทตัวนี้มีกลิ่นน้ำหอมเจือจางบางๆ จนผลอยยับเอาหน้าไปซบ

"กลับหอ อ้อ จะกลับหอ"

"งั้นไปห้องผมแล้วกัน"

พุดอะไร ไม่เห็นเข้าใจเลย

- ความทรงจำที่ 2 -

ความรู้สึกเหมือนนั่งอยู่บนเรือที่ลอยเหนือน้ำทำเอาผมรู้สึกเวียนหัวเพราะร่างกายโคลงเคลงไปตามการเคลื่อนไหว ขณะที่พยายามเฝ้าลิ้มตาตื่นขึ้นมา แม้จะมองไม่ชัดก็รู้ว่าสิ่งที่โฉบหน้าผมกำลังซุกซบอยู่ตอนนี้คือแผ่นอกใครสักคน ในชุดเสื้อเซ็ทสีรัตติกาล ยิ่งไปกว่านั้นอีกฝ่ายกำลังอุ้มผมเดินไปไหนก็ไม่รู้ นี่คงเป็นสาเหตุที่ทำให้รู้สึกว่ตัวเองโคลงเคลงไปมา

"อ้อ"

ฝ่ายนั้นวางผมบนโซฟานุ่ม

"ตื่นแล้วหรือ"

ผมนั่งกุมขมับเพราะยังจับต้นชนปลายอะไรไม่ถูก พยายามสะบัดศีรษะแรงๆ แล้วเพ่งมองไปรอบๆ ผมอยู่ที่ไหนสักแห่ง ห้องกว้างขวางโอ้อ่า เหมือนเพนต์ฝ้าที่ผมเคยเห็นในนิตยสารเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย ซึ่งชอบลงที่พักอาศัยของผู้ดีมีอันจะกิน

แต่ห้องหุรหุร่านี่ตื่นขึ้นเห็นยวกระทั่งจะเปิดไฟ

ฮือ มีดจั่ง

"จะอาบน้ำก่อนมั๊ย"

"ครับ?"

ผมทำหน้ามึนงง จนกระทั่งร่างสูงใหญ่เดินลากสลีปเปอร์มาหยุดตรงหน้างานั้นโน้มตัวลงมาใกล้ คะเนจจากสายตาแล้วเป็นผู้ชายที่สูงพอสมควร น่าจะสูง

มากกว่าผมสักสิบกว่าเซ็นต์ได้

"ผมไม่ชอบนอนกับคนเมา"

กลิ่น Creed Aventus ชัดเจนนมาก

เราสบตากันในความมืดเลือนราง โดยอาศัยแสงไฟจากบริเวณประตู
ผมเห็นเค้าโครงใบหน้ามันไม่ชัด แต่ขออนุมานว่าหากใช้น้ำหอมกลิ่นนี้ได้
คงไม่ธรรมดาแน่นอน

"เริ่มเลยมัย"

เริ่มอะไร

ขณะที่นั่งคิดวนวายไปเรื่อยก็ถูกคนตรงหน้าจู่โจมที่ชอกคอ

"ฮ๊ะ"

ผมสะดุ้งโหยงหน้าตื่น พยายามรวบรวมสติว่าสถานการณ์ตรงหน้ามันคง
มีอะไรเข้าใจผิดไปแน่นอน ผมขึ้นตัวเองหนีอ้อมแขนที่รัดรั้งแน่นราวกับว่าร่างกาย
ตกอยู่ในวงล้อมจนหาทางออกไม่เจอ ชั่วร้ายริมฝีปากร้อนยัง نابไปทั่วใบหน้า

"อย่า ฮ๊ะ ปล่อยผม"

"น่าตื่นเต้นดีนี่"

พูดอะไรวะ

ผมดันไปหน้าคนด้านบนเต็มแรง

"ปล่อยผม"

"..."

"คุณเข้าใจผิด"

"ชัดขึ้นเพื่อให้คุณนอนมีอารมณ์ร่วมเหรือ"

"ผมเปล่า ฮ๊ะ"

ผมเอียงหน้า แต่สุดท้ายริมฝีปากนั้นก็กัดที่แก้มด้านหนึ่งเต็มๆ

"ปล่อย"

"วิธีของนายได้ผล"

ผมหน้ามืดตาลายทำอะไรไม่ถูกเมื่อมือหนาปลดกระดุมเม็ดบนลง
อย่างรวดเร็ว กว่าจรรู้ตัวร่างกายส่วนบนของผมก็เปล่าเปลือยนอนแผ่อยู่บนโซฟา

ใต้ร่างสูงใหญ่แล้ว

"เพราะฉันมีอารมณ์ร่วมจริงๆ"

"อย่า ไม่ใช่"

นอกจากไม่ฟังแล้วยังปิดชอกคอผมเต็มแรง

"คุณเข้าใจผิด"

"เข้าใจผิด?"

เสียงทุ้มกระซิบข้างหู ปลายจมูกสุดดมชอกคอผมแล้วหัวเราะชอบใจ

"นี่เป็นทริคของเด็กชายหรือ"

ผมตาเหลือก

รู้แล้ว รู้แล้วว่ามันเรื่องบ้าอะไร

"คุณเข้าใจผิด"

"เอาเถอะ"

"อ้อ"

ริมฝีปากผมถูกบดจูบ คนด้านบนดูเชี่ยวชาญมากจากที่ค่อยๆ คลึงไปทั่ว
ขอบปากก่อนขบแน่นริมฝีปากและอาศัยจังหวะที่ผมกำลังมึนงงสอดปลายลิ้นเข้ามา
ในโพรงปากอย่างรวดเร็ว

ซ้ำของเหมือนคนที่เปี่ยมล้นไปด้วยประสบการณ์

จูบ...การจูบกันมันเป็นแบบนี้เองหรือ

'มึงมีจูบแรกกับเขารึยังครับน้องฮิม'

ทำไมรู้สึกหวิวๆ ในช่องท้องแบบนี้ ความรู้สึกแบบนี้มันคืออะไรกัน ผม
หนีบขาทั้งสองแน่นเพราะกึ่งกลางลำตัวเกิดความรู้สึกประหลาด อยากปลดปล่อย
ขึ้นมาซะอย่างนั้น

"ปล่อย"

"แน่นหรือ"

ทำไมถึงรู้สึกว่าลมหายใจของคนด้านบนร้อนผ่าว เสียงกระซิบเบาๆ
พาขนอ่อนที่ใบหูลุกอย่างพร้อมเพรียง

"ผมไม่ใช่เด็กชาย"

"อ้อ"

นอกจากจะไม่ฟังแล้วมือหนายังลูบไล่ไปทั่วร่างกาย ริมฝีปากที่ระรานปากผมจนซำก็ย้ายไปที่หมายใหม่ แต่ระหว่างทางยังอุตส่าห์แฉะฝากรอยที่แก้มทั้งสองข้าง เลื่อนมาที่ชอกคอ แล้วดูจะถูกใจที่หมายใหม่ตรงตุ่มใต้ที่หน้าอก

ไม่ไหว รู้สึกร้อนไปหมด

"อ้อ ฟังก่อน"

ผมพยายามขัดขึ้นคืนันนี่

"คุณเข้าใจผิด"

"จูบปิดปากอีกสักทีดีมัย ทำไมพุดเก่งจัง"

"อ้อ"

เสียงลั่นดูตุนกันในความเงียบฟังแล้วน่าจะไม่น้อย ผมหอบหายใจแรงๆ เพราะคนด้านบนไม่เคยยอมปล่อยให้ริมฝีปากให้หายใจสักที

"ขออ้อ"

"แน่นอน"

"..."

"ห้องฉันเก็บเสียง..." ผมตื่นไปมา อยากจะดึงศีรษะคนด้านบนเข่าแรงๆ สักที "นายส่งเสียงได้เต็มที่แล้ว"

บ้าเอ๊ย เข้าใจกันไปคนละทิศคนละทางแล้ว

ขณะที่คิดว่าเร็วแรงที่ปิดป้องตัวเองจากการรุกรานกำลังอ่อนลงท่ามกลางเสียงเนื้ออ่อนที่ถูกดูดดึงจนเกิดเสียงหอบหายใจรุนแรง เสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นพอดี คนด้านบนชะงักไปพักหนึ่งก่อนจะก้มลงมาที่ชอกคอผมอีกครั้ง

Rrrrr

แต่เสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์มือถือยังดังอยู่ไม่เลิก คนด้านบนเอื้อมมือไปคว้าวัตถุที่กำลังส่งเสียงดังรบกวนมากดปิดทันที เสียงนั้นเงียบไปพักหนึ่งก่อนที่มันจะดังขึ้นอีกครั้ง ผมอาศัยจังหวะที่เขาเงยหน้าจากชอกคอตันแผ่นอกกว้างสุดพลัง

ผมได้ยินเสียงจี้จี้ไม่สบอารมณ์จากอีกฝ่าย

"ระ...รับโทรศัพท์ก่อนเถอะครับ"

ลมหายใจร้อนผ่าวค่อยๆ ห่างออกไปจนกระทั่งชายหนุ่มร่างสูงนั้น ผละออกไปรับโทรศัพท์ ในความมืดที่เห็นแสงไฟตรงบริเวณประตูที่เดียวนั้น ผม นั่งกุมขมับพยายามฝืนลุกยืนทั้งที่โง่งนจนแทบทรงตัวไม่ไหว ก่อนจะสะดุ้งโหยง สุดตัวเมื่อได้ยินเจ้าของห้องสบถเสียงดังลั่น

"นี่มันเรื่องเหี้ยอะไรของมึง ไอ้ตั้ง"

ลั่นเสียงเจ้าของห้องทุกอย่างก็เงียบกริบ ข้ามवलอากาศที่ชวนอึดอัด ก็หนาแน่นขึ้นจนหายใจแทบไม่ออก เจ้าของห้องเดินวนไปวนมาท่าทางหัวเสีย ก่อนที่ฝ่ายนั้นจะวางสายไป ผมสะบัดศีรษะตัวเองแรงๆ พยายามเรียกสติกับ สถานการณ์ที่ชวนให้เสียเปรียบตรงหน้า

สุดท้ายอาการมันเมาก็ชนะ เพราะมันทำให้ผมทรุดตัวนั่งแปะกับโซฟา อีกครั้ง

เสียงเจ้าของห้องลากสลิปเปอร์มาใกล้กันอีกครั้ง ผมใจเต้นตุบตบ กลัวอีกฝ่ายจะจู่โจมผมแบบเมื่อกี้เลยขยับถอยหลังหนี

ผมได้ยินเสียงถอนหายใจเฮือกใหญ่ดังขึ้นเหนือศีรษะ ก่อนที่ฝ่ายนั้น จะทรุดตัวนั่งที่โซฟาอีกตัวด้านข้าง เขาเงิบอยู่พักหนึ่ง ลมหายใจอึดอัดบ่งบอก อารมณ์ของเจ้าตัวได้ดี เขากำลังไม่สบอารมณ์อย่างหนัก หลังจากถอนหายใจ เฮือกใหญ่ ร่างสูงใหญ่นั้นก็ผุดลุกขึ้นอีกครั้งแล้วเดินลากเท้าไปเปิดไฟทั้งห้อง ให้สว่าง

ผมกะพริบตาปริบๆ ปรับสายตาให้เข้ากับควมสว่าง เมื่อมีแสงไฟจึงทำให้ เห็นสภาพห้องอย่างชัดเจน นี่เป็นห้องพักที่หรูหราไม่น้อยเลยจริงๆ ห้องกว้าง เฟอร์นิเจอร์และที่นอนห้องตกแต่งมาอย่างดี ผมไล่สายตามองไปรอบๆ จนกระทั่ง ไปหยุดที่แผ่นหลังกว้างของเจ้าของห้อง

ฝ่ายนั้นเปลือยท่อนบน ด้านล่างสวมใส่กางเกงสแล็คส์สีดำในสภาพ ที่เอวรว่งมาเกาะอยู่ตรงสะโพก นั้นทำให้เห็นรอยสักเป็นภาพคล้ายหางของ สัตว์มีพิษชนิดหนึ่ง ถ้าส่วนหางอยู่แถวเอวด้านหลัง ส่วนหัวก็คะเนได้ไม่ยากว่า

มันอยู่แถวสะพานด้านหน้า วินาทีนั้นอยากจะห้ามสายตาตัวเองไม่ให้จดจ้องจนตาไม่กะพริบ

แต่ผมห้ามสายตาไม่ได้

ทั้งที่รู้ว่าไม่ควรทำ จนกระทั่งฝ่ายนั้นพลิกตัวกลับมา ผมจึงเห็นส่วนหัวและขาที่ยาวเป็นปล้องทั้งสองด้าน

แมงป่อง

กว่าจะรู้ตัวว่าเป็นวิสาสะสำรวจร่างกายอีกฝ่ายก็ตอนที่ร่างสูงใหญ่มาหยุดอยู่ตรงหน้า ผมแทบจะหยุดลมหายใจตอนที่มองสูงจากรอยสักที่สะพานขึ้นไป ที่ลอนกล้ามเนื้อหน้าท้อง แขนแข็งแรงปรากฏมัดกล้ามเนื้อขึ้นอย่างชัดเจน ล้าคอยาว โครงหน้าที่คมคาย ไรหนวดตามคาง ริมฝีปากหนาดูสุขภาพดี จมูกโตเป็นสัน คิ้วเข้ม

และดวงตาสีอันธกาวที่จ้องใบหน้าผมอยู่

"อย่ามองผมด้วยสายตาแบบนั้น ถ้าคืนนี้ยังอยากกลับไปแบบเสื้อผ้าไม่หลุดออกจากตัวจนหมด"

ผมแอบกลืนน้ำลายลงคอ

คนตรงหน้าดูดีเกินไป ยิ่งแวตาคู่นั้นที่จ้องมองกันตรงๆ แบบนี้ นัยน์ตามองสำรวจผมไปทั่ว แวดตาคู่นั้นจะซอกซอนเข้าไปในเสื้อผ้าที่ผมสวมใส่อยู่ ผมเลยรวบคอเสื้อตัวเองที่กระดุมหลุดไปถึงสามเม็ด แน่ใจว่านั่นมันมากพอที่จะทำให้คอเสื้อกว้างมาก มันจึงเป็นจุดที่สายตาของเจ้าของห้องอ้อยอิ่งนั่งมองไม่ยอมละสายตาไปสักที

"หายกัน"

ฝ่ายนั้นกระตุกยิ้มมุมปากที่จับได้ว่าผมแอบเหลือบมองที่สะพานของเขา ท่าทางแบบนั้นทำให้ผมหน้าร้อนผ่าว เพราะผมแอบมองรอยสักที่เขวเขาจริงๆ มันจึงถูกแลกับสายตาวินาทีที่จ้องมองคอเสื้อของผม

มันเป็นการแลกเปลี่ยนที่ผมรู้สึกเสียเปรียบยังไงก็ไม่รู้

"ผม..."

ผมทำเสียงอีกอัก

"ผมเข้าใจผิด"

เจ้าของห้องพูดขึ้น

"ครับ?"

ร่างสูงที่เปลือยร่างกายท่อนบนยื่นกอดคอกฟิงสะโพกซึ่งมีกางเกงเกาะอยู่
อย่างหมิ่นเหม่กับโซฟา เป็นไฟก็สลายตาที่ผมพยายามไม่เหลือบมอง

"คุณขึ้นรถผิดคัน"

เขาพูดอย่างแข็งๆ

"เพื่อนผมเพิ่งโทรมาบอกว่าเด็กที่นัดไว้ยังรออยู่หน้าร้าน"

เจ้าของห้องยกไหล่

"ส่วนคุณ... ซึ่งเป็นใครไม่รู้ดันโผล่มาพอดี" ฝ่ายนั้นยกไหล่ "แล้วขึ้นรถ
มาแทน ถ้าไม่มีสายเมื่อไหร่ เราคงกำลังมีเซ็กส์กันอยู่"

ผมกลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ หน้าแดงวากับประโยคเมื่อไหร่ ก่อนจะ
รีบเบือนหน้าหนีไปทางอื่นเพราะไม่อยากสบสายตาที่ร้อนแรงของอีกฝ่าย

"ผมอยากกลับไปห่อ"

"เชิญ"

ฝ่ายนั้นยกไหล่ก่อนจะนัยปากไปที่ประตู

"ผมไม่ส่งนะ"

ผมพยักหน้าเบาๆ พยายามประคองสติตัวเองแล้วขยับตัวหลุดลุกขึ้น ก่อนจะ
สูดลมหายใจเข้าลึกๆ ตอนที่หลุดลุกขึ้นเหมือนว่าพื้นที่ยืนอยู่มันโคลงเคลงไปมา
ทรงตัวแทบไม่อยู่ ผมเดินเซไปเซมาอีกไม่กี่ก้าวจะถึงประตูห้องแล้ว แต่ตอนนั้น
กลับรู้สึกว้าวางขาอ่อนแรงเดินไม่ไหวแล้วทรุดลงไปกับพื้น

ผมกุมขมับตัวเองก่อนลอยหัวออกจากพื้นเมื่อเจ้าของห้องเดินดุ่มๆ มา
ซ้อนตัวผมขึ้น

"ไม่ไหว"

ผมพูดเสียงแผ่ว

"งั้นนั่งพักอยู่ที่นี้ก่อนแล้วกัน"

ผมส่ายหน้าหัวตอตอนที่เจ้าของห้องวางผมลงที่โซฟาตัวเดิม

"ผมอยากกลับหอ"

"คุณกลับเองไม่ไหว"

ฝ่ายนั้นยกไหล่

"และผมไม่ไปส่งคุณแน่ๆ" เจ้าของโบหน้าคมคายมองหน้าผมตรงๆ
"คุณทำให้ผมพลาดนัดวันนี้ แค่นี้ก็เลวร้ายมากพอแล้ว และผมไม่ใช่คนดีพอที่จะ
ขับรถไปส่งคุณด้วยอารมณ์แบบนี้ด้วย"

"ผมกลับเองได้"

เจ้าของห้องยิ้มมุมปาก

"คีย์การ์ดวางอยู่ที่โต๊ะ คุณใช้ลิฟต์ไม่ได้หากไม่มีคีย์การ์ด พอไปถึงฟรอนด์
ด้านล่างฝากคีย์การ์ดห้องผมไว้ที่พนักงานได้เลย"

ร่างสูงใหญ่ขึ้นไปทีคีย์การ์ดของห้องก่อนจะเดินผละเข้าไปด้านใน ซึ่งนั่น
น่าจะเป็นห้องนอนของอีกฝ่าย เจ้าของห้องเปิดประตูห้องนั้นออกแล้วเอี้ยวตัว
มองมาทางผม

"ถ้าไม่ไหวก็นอนพักจนกว่าจะมีสติแล้วค่อยไป..." เขาพูดยิ้มๆ "แต่ผม
ขอเตือน อย่ายุ่งย่ามกับของใช้ในห้องผม รับรองเลยว่าผมตามเอาคืนได้ครบ
ทุกชิ้นแน่ๆ"

ดวงตาคมกริบมองโบหน้าผมแล้วกดยิ้มมุมปาก

"ส่วนคุณ ผมจะให้คุณรับผิดชอบจนกว่าผมจะพอใจ"

ผมแทบหยุดหายใจเมื่อสายตาคู่นั้นมองไล่จากด้านล่างขึ้นมาถึงโบหน้า
และกระตุกยิ้มมุมปาก

"อีกอย่าง"

"..."

"อันนี้สำคัญมาก..." ริมฝีปากหนาขยับรอยยิ้ม "อย่าเคาะประตูห้องนี้"

มือหนาเคาะประตูห้องนอนเป็นตัวอย่าง

"เพราะมันจะทำให้ผมเข้าใจว่าคุณอยากมีเซ็กส์กับผมคืนนี้"

พูดจบฝ่ายนั้นก็หายเข้าไปในห้องนั้นทันที ทั้งให้ผมนั่งนิ่งอยู่ในห้องรับแขก
ของคนแปลกหน้าคนเดียว

"เวียนหัวชะมัด"

ผมจึงมาก่อนจะเอนตัวซุกไปกับเบาะโซฟา ไม่อยากวางใจอยู่ที่นี้เลย แต่ก็ไม่มียับัญญาพาตัวเองออกไป จังหวะนั้นโทรศัพท์มือถือที่ปิดเสียงอยู่ในมือ ก็สั่นและแจ้งเตือนว่ามีสายเรียกเข้า เมื่อพิจารณาตรงหน้าจอก็เห็นว่าซึ่งมันกำลังโทรหาผมอยู่

[ให้ตายเถอะฮิม มึงอยู่ไหนเนี่ย ทำไมไม่รับสายพวกกูวะ]

"กูไม่เป็นไร"

ผมกุมขมับฟังน้ำเสียงของไอ้ซังที่ดูเป็นกังวลมาก

[มึงอยู่ไหนตอนนี้]

"ไม่รู้"

ผมคลั่งขมับตัวเองแรงๆ เพราะไม่รู้เหมือนกันว่าตอนนี้ผมอยู่ที่ไหน รู้แค่ว่าคงเป็นคนโคขี้ หลูลึกแห่งหนึ่ง

[เดี๋ยวกูไปรับ มึงแชร์โลเกชั่นมา]

"อ้อ"

ผมกดวางก่อนจะเข้าไปแกรมไลน์เพื่อส่งโลเกชั่นให้เพื่อน แต่ยังไม่ทันที่ข้อความจะถูกส่งออกไป หน้าจอโทรศัพท์ก็ดับวูบกลายเป็นจอภาพสีดำสนิท

แปดๆ หมด

ผมอ้าปากค้างก่อนจะถอนหายใจเฮือกใหญ่

ช่างแม่ง กลับเองก็ได้วะ แต่ก่อนกลับขอพักสายตาเอาแรงสักจิบเถอะ ผมหลับตานิ่งก่อนจะคลั่งขมับอีกครั้ง คิดว่าชายเจ้าของห้องพักคนนี้น่าจะไว้ใจได้บ้าง เพราะจนปานนี้ยังไม่มียะไรผิดปกติ ดูจากห้องพักและคำพูดที่เตือนไม่ให้ยุ่งกับของส่วนตัวแล้วคงไม่น่าใช้มีจจาชีพ

'มึงมีจูบแรกกับเขายังครับน้องฮิม'

แวบหนึ่งผมนึกถึงคำถามของเพื่อน ก่อนที่ต่อมาจะรู้สึกแปลกๆ ที่ริมฝีปาก ริมฝีปากร้อนผ่าวที่ถูกกดจูบอย่างเร่าร้อนเมื่อครู่จากคนแปลกหน้า แล้วกลิ่น Creed Aventus จากที่ไหนไม่รู้ก็ลอยมาแตะจมูก

"มีจูบแรกแล้ว"

ผมจึงนำในความเสียบ นึกถึงริมฝีปากร้อนผ่าว ลิ้นร้อนชอกซอนไปทั่วปาก จนเกิดเสียงนำอายและความรู้สึกปวดมวนท้อง เนื้อตัวที่เสียดสีกันไปมาจน ก่อให้เกิดความรู้สึกประหลาด ขำร้ายจูบนั้นยังทำให้ผมรู้สึกอย่างที่ไม่เคยรู้สึก มาก่อน

อาการแข็งขืนที่กึ่งกลางลำตัว

ความรู้สึกของคนจูบกันมันเป็นแบบนี้เองจ้ะหรือ

'จะเก็บซึ่งไว้ซึ่งโชคหรือ'

ผมพลิกตัวไปมาเพราะนอนไม่หลับสักที ทั้งที่รู้สึกว่าร่างกายอ่อนเพลีย อยากพักผ่อนเอามากๆ ตอนนี้

นอนไม่หลับเพราะไม่มีหมอนข้าง

สุดท้ายผมเลยผุดลุกขึ้นก่อนจะตัดสินใจเดินไปเคาะห้องนอนเจ้าของคน โดยลืมไปเลยถึงสิ่งที่ฝ่ายนั้นบอกเอาไว้ก่อนหน้านี้ การที่ฝ่ายนั้น ปล่อยผมเอาไว้แบบนี้โดยไม่ได้ทำอะไรเกินเลยหลังจากรู้ว่าเข้าใจผิดก็พอจะ วางใจได้ว่าน่าจะไม่ใช่คนเลวร้ายอะไร

เพราะแบบนี้เลยเปลือไว้ใจคนแปลกหน้าอย่างง่ายดาย

ขอยืมหมอนข้างนอนกอดสักคืนหน่อยเถอะ

ก็อ้อๆ

ขณะที่กำลังจะลงมือเคาะอีกครั้ง ประตูที่ปิดสนิทก็ถูกเปิดออกมา ผม ยืนอึ้งที่เห็นอีกฝ่ายมีเพียงผ้าเช็ดตัวพันรอบเอวและหยดน้ำที่เกาะอยู่ตามลำตัว ด้านบน

"เอ่อ..."

"ตกลงคืนนี้คุณอยาก..."

ผมลืมสนิทถึงคำเตือนนั้นเลย

'อย่าเคาะประตูห้องนี้... เพราะมันจะทำให้ผมเข้าใจว่าคุณอยากมีเซ็กซ์ กับผมคืนนี้'

"ไม่ใช่แบบนี้"

เขากระตุกยิ้มมุมปาก

"ผมจะขอเยี่ยมหมอนข้าง"

ผมรีบตะล่ำตะลักบอก

"ตอนนี้ไม่เอาแล้วก็ได้ครับ"

"ติดหมอนข้างเหรอก"

"ครับ"

ฝ่ายนั้นกระตุกยิ้มมุมปากไม่พูดอะไร ก่อนจะบ๊วยปากไปที่เตียงซึ่งมีหมอนข้างวางอยู่ เห็นแบบนั้นผมเลยรีบเดินไปหยิบของดังกล่าวก่อนจะสะดุ้งเมื่อหันกลับมาชนแผ่นอกกว้าง และแสงสว่างจากด้านนอกที่ลอดผ่านประตูห้องก็มีลดลง เห็นเพียงแสงจากโคมไฟข้างเตียง

เพราะเจ้าของห้องปิดประตูห้องนอนแล้ว

"มุกขอเยี่ยมหมอนข้างนี่กำลังฮิตใช้กันเหรอกช่วงนี้"

ผมส่ายหน้าหัวอือ แต่แวบหนึ่งดันรู้สึกวูบวาบเมื่อนึกถึงจูบของอีกฝ่ายที่ยังตอนที่โบหน้าคมคายไ้ม้มาใกล้จันริมฝีปากแทบจะชิดกัน

'มีจูบแรกกับเขารึยัง'

"ผม..." อยากลองจูบอีกครั้งจัง

ฝ่ายนั้นกระตุกยิ้มมุมปาก

"อุตสำหรัปล่อยแล้วแท้ๆ แต่คุณดันเดินเข้าห้องผมเอง"

"อ้อ"

ผมเอียงหน้าหนีริมฝีปากที่ซุกอยู่ตรงชอกคอ แล้วไม่นานแผ่นหลังผมก็กระทบกับเตียงนุ่ม

"ขอรับรองตอนนี้ผมก็ไม่ปล่อยคุณแล้วนะ"

"อ้อ"

หัวสมองผมมีเนเบลออกไปหมด

แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังอุตสำหรันึกถึงภาพเพื่อนสนิทพิตชอกคอหญิงสาวแถวห้องน้ำนั่น พอนึกถึงภาพนั้นสติของผมก็เหมือนถูกจุกกระชากอย่างแรง ตอนนี้อยู่ในหัวว่างเปล่าจนกระทั่งรู้สึกตัวเองหนาวสั่นขึ้นมาเพราะร่างกายเปล่าเปลือย

"คุณ"

เสียงทุ้มกระซิบข้างหูเจือมากับกลิ่นน้ำหอมนั้น

"ผม...คือผม"

"ผ่อนคลายหน่อย"

"อ้อ"

"ผมไม่อยากจะให้คุณเจ็บ"

เสียงฉีกของถุงยางดั่งขึ้นในความเงียบ

"เจ็บ"

"อ้อ"

"เบา"

ผมนิน้วนหน้าเพราะรู้สึกจุกจนน้ำตาซึม

"ผมไม่เคย"

คนด้านบนชะงักไปเล็กน้อย

"ไม่เคยอะไร อย่าบอกนะว่า"

ผมน้ำตาซึมเพราะรู้สึกจุกเมื่อมีสิ่งแปลกปลอมเข้ามาในร่างกาย

"ไม่เคย"

ผมครางเสียงสั้น

"บัดซบ"

ฝ่ายนั้นท่าทางหัวเสียไม่น้อย

"บอกตอนนี้ก็ไม่ทันแล้ว"

"..."

"ถอนตอนนี้ก็ไม่ทันแล้วเหมือนกัน มีแต่ต้องเดินหน้า"

"เจ็บครับ"

"ผมจะทำเบาๆ"

"ฮึ๊ก เจ็บ"

ผมตัวสั่นจนกระทั่งฝ่ายนั้นจับที่ขมับแล้วมือหนักก็ลูบได้แผ่นหลังผม
อย่างแผ่วเบา ก่อนจะประคองใบหน้าให้ซุกไปที่ซอกคอของอีกฝ่าย

"ผ่อนคลายเด็กดี"

"มันจะดีขึ้นหรือครับ"

"แน่นอน"

"..."

"แต่ถ้าไม่ไหว"

เสียงเขาพูดเบาๆ

"ให้กอดแน่นๆ แล้วกระซิบข้างหูผม"

"ฮะ"

ผมหลับตาปี

"แล้วบอกว่า...อย่าปล่อยนะ"

ผมหน้าแดงวาบ หัวสมองชาวโพลน กว่าจะรู้ตัวก็ถูกอีกฝ่ายชักนำไปไกลแล้ว

ผมกำลังทำอะไรอยู่

ความรู้สึกแบบนี้คืออะไร

มันจะไปสิ้นสุดที่ตรงไหน ไม่มีใครรู้ดีไปกว่าสองร่างที่กอดรัดกันอยู่ในความมืดของคอนโดฯ หู

.

.

มันไม่ใช่เข้าที่สดใสสักหรอก

ผมรู้สึกตัวตื่นขึ้นมาเพราะรู้สึกปวดเมื่อยไปทั้งร่างกาย ในความมืดนั้น ผมกำลังซุกตัวอยู่ที่แผ่นอกกว้างของใครสักคน ขณะที่พยายามจับต้นชนปลายถึงเหตุการณ์เมื่อคืน ภาพจำและความรู้สึกบางอย่างก็หลังไหลเข้ามาในหัว

ผมมีเซ็กซ์กับคนแปลกหน้าเมื่อคืน

โชคดีที่ว่าอีกฝ่ายไม่ได้มีรสนิยมทางเพศรุนแรง ทุกอย่างดูจะนุ่มนวลตามประสบการณ์ของเขา หลังจากเสร็จกิจยังอุตส่าห์พาผมไปล้างตัวแล้วหาเสื้อผ้ามาสวมใส่ให้ จะเรียกว่ามีน้ำใจดูแลคุณอนันต์ไม่ขาดตกบกพร่องก็ละอายปาก

ผมค่อยๆ ขยับตัวออกจากอ้อมแขนเจ้าของห้อง จังหวะนั้นก็แอบเหลือบมองใบหน้าคนค้ายที่หลับตานิ่งในห้วงนิทรา

พอได้เห็นใบหน้าชัดๆ ตอนมีสติแล้วข้างเป็นผู้ชายที่ดูดีหาตัวจับยาก
ผมถอนหายใจเฮือกใหญ่

เพราะคำพูดบ้าๆ ของเพื่อนทำให้ผมทำอะไรบ้าบิ่นไปเมื่อคืน ปานนี้
เพื่อนสนิทผมคงนั่งไม่ติดตามหาผมทั้งคืนแน่ๆ ผมลุกไปอาบน้ำก่อนจะแต่งตัว
เงียบๆ เสร็จแล้วก็คว้าคีย์การ์ดที่วางอยู่ที่เดิมออกมา แต่คีย์การ์ดที่ลิฟต์แล้ว
กดชั้นที่จะไป พอออกมาแล้วก็ฝากคีย์การ์ดไว้ที่ฟรอนต์ตามคำบอกของ
เจ้าของห้อง

ตอนนั้นยังเข้ามาก แต่พอมองเห็นแสงสว่างแล้ว พอเดินออกมาข้างคอนโดฯ
ก็เห็นซอยเล็กๆ ซึ่งเป็นตลาดเช้าที่พ่อค้าแม่ค้ากำลังเปิดร้านกัน และชาวบ้าน
เริ่มเดินประปราย ที่สำคัญมีพระสงฆ์ออกบิณฑบาตยามเช้าด้วย

ใส่บาตรหน่อยแล้วกัน

ผมล้วงเข้าไปในกระเป๋าคความหากลกระเป๋าดังค์เพื่อจ่ายค่าอาหารที่หมายจะซื้อ
จากแม่ค้าสำหรับใส่บาตร แต่หาเท่าไรก็ไม่เจอสักที แม่ค้าเองก็ดูจะเริ่มขมวดคิ้ว
ทำหน้าไม่สบอารมณ์เมื่อผมยังหากลกระเป๋าดังค์ไม่เจอ

ช่วยแต่เช้าเลย

จังหวะนั้นแบงก์สีเทาก็ถูกยื่นไปตรงหน้าแม่ค้า ผมเลยหันไปมองหน้า
เจ้าของเงิน

"คุณลืมหากลกระเป๋าดังค์เอาไว้ที่ห้อง"

ผู้ชายคนนั้นพูดเสียงเรียบ และยิ่งทำหน้าว่าคิ้วขมวดเมื่อผมพูดว่า

"ใส่บาตรด้วยกันมั๊ยครับ"

"คุณว่าไงนะ"

"ใส่บาตรด้วยกันสิครับ"

"บอกตรงๆ ว่าผมพูดไม่ถูก"

คนที่ม่ค้ำคั้นพิเศษร่วมกันเมื่อคืนมุ่นหัวคิ้ว

"ไม่เคยมีใครชวนใส่บาตรหลังจากที่เรา..."

"พระมาแล้วครับ"

ผมกระตุกแขนอีกฝ่ายให้ย้อยตัวลงแล้วถอดรองเท้า ก่อนจะยื่นอาหารให้

อีกฝ่ายช่วยใส่เข้าบาตร เสร็จแล้วพระท่านก็ปิดฝาบาตร ผมเลยนำดอกไม้ไปวาง
ที่ฝาบาตรแล้วยอบตัวลงรับพร

ผมหลับตาปริ้มนิ่งฟังพระท่านให้พรจึงไม่เห็นดวงตาดำขลับของอีกฝ่าย
ที่จ้องมองกันอยู่

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3uTaGqt>